

STEVE BERRY

REȚEAUA
,
ÎMPĂRĂTULUI

CAPITOL ÎN AVANPREMIERĂ

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

CAPITOLUL OPT

30 aprilie 1945. Starea de Spirit a f hrerului s-a deteriorat din ce în ce mai mult fa a de ziua de ieri, c nd generalii l-au informat că Berlinul era pierdut  i că încă nu se declan ase contraofensiva Armatei a 11-a de Panzere, despre care el credea că va salva Reichul. Aproape că a luat foc în momentul în care a aflat că Himmler negocia independent de el pacea cu Alia ii. Acea ac iune îl făcuse să suspecteze orice legat de SS, inclusiv realitatea capsulelor de cianură care fuseseră aduse la buncărul lui.

– Sunt falsuri, a răcnit Hitler. Acel fermier la , Himmler, vrea să mă ducă de viu la ru i, pentru ca ei să mă expună ca pe un animal de la o grădină zoologică.

A prins între degete una dintre capsule  i a afirmat că aceasta nu era dec t un sedativ.

– Răutatea este peste tot, s-a lamentat el.

Pentru a se asigura că în capsule era otravă, spre sf r itul dimine ii, s-a retras la suprafa a  i a urmărit cum una dintre ele a fost administrată alsacianului său preferat. C inele a murit imediat, iar acest lucru a părut să îl satisfacă. După aceea, f hrerul a cobor t din nou în buncăr  i le-a dăruit celor doi secretari personali c te o capsulă, afirm nd că   i dorea să le fi oferit un cadou mai bun în semn de desp r ire. Ei i-au mul umit pentru amabilitate, iar el i-a lăudat pentru serviciile pe

care i le făcuseră, exprimându-și regretul că generalii lui nu i-au fost la fel de credincioși.

Mai devreme, în jurul orei două dimineața, toți oamenii fuseseră convocați în buncăr: ofițeri, femei și bărbați. Hitler a apărut însoțit de Bormann. În ochi i se vedea aceeași sticlire aburoasă, care apăruse în ultima vreme, iar o șuviță de păr îi stătea lipită de fruntea transpirată, și el mergea târșăit, părând să fie cocârjat de dureri. Mătreața îi stătea presărată pe umeri, densă ca un praf. Partea dreaptă a corpului îi tremura, imposibil de controlat. Poporul german ar fi fost uimit să vadă starea de slăbiciune a Conducătorului Suprem. Noi stăteam aliniați într-un rând, iar fűhrerul a început să ne strângă mâinile. Saliva i se scurgea din colțurile gurii. Bormann a urmărit totul în tăcere. L-am auzit pe Hitler murmurând în timp ce se îndepărta. „Alles in ordnung.“ Totul este în ordine.

Am simțit toți că sfârșitul era aproape. Acest om, care, prin simpla forță a personalității lui, dominase atâta vreme o națiune întregă, era pe cale să își curme zilele. Ne-am simțit atât de ușurați, încât ne-am grăbit să ajungem la nivelul solului și am organizat un dans în biroul cancelarului. Ofițerii superiori, care în zilele dinainte abia dacă ne băgau în seamă, ne-au strâns mâinile și ne-au vorbit în mod deschis. Toți ne-am dat seama că, după război, Germania avea să arate cu totul altfel. Se va produce o renaștere, nu doar între oameni, ci și în ordinea socială. Toți cei care au participat la acel dans au părut să înțeleagă această realitate, iar eu am văzut, foarte amuzat, cum se destrămau ego-urile.

Spre amiază, veștile nu erau deloc bune. Trupele rusești ocupaseră parțial Cancelaria. Fusese cucerit și cartierul Tiergarten. Se pierduseră și Piața Potsdamer, și Podul Weidendammer. Hitler a acceptat aceste informații fără să exprime nicio emoție. La ora 2.00 p.m., a luat prânzul împreună cu secretarii și cu bucătarul. Soția lui, Eva, care de obicei mânca alături de Hitler, nu era acolo. Căsătoria dintre ei nu avea mai mult de o zi, iar absența ei de lângă Hitler era ceva ce nu scăpa atenției. O căsătorie foarte ciudată. Vuietul bătăliei,

care răzbătea de la sol. Pereții cenușii și reci. Un miros de mucegai și umezeală, care pătrundea în toate, aducând cu sine aroma detenției. Fiecare dintre ei declarase că provenea din strămoși pur arieni, care scăpaseră de boli ereditare. Goebbels și Bormann fuseseră martori oficiali. Mireasa și mirele abia dacă au zâmbit când au depus jurămintele. Un gen bizar de împlinire și de eșec coplesitor.

După masa de prânz, Hitler și soția lui au apărut împreună, iar noi am fost chemați din nou. S-a petrecut o nouă despărțire de rămas-bun, fără mari emoții, după care führerul și Eva Braun au plecat spre apartamentul lor privat. Toți ceilalți, în afară de câțiva, am fost trimiși afară. După câteva minute, am auzit o împușcătură.

Cotton a ridicat privirea de pe pagină.

Elicopterul continua să se îndrepte spre vest.

– Nu e nimic nou aici. Am mai citit relatări similare. Eva Braun a înghițit conținutul capsulei cu cianură, iar Hitler s-a împușcat în cap. Cadavrele lor au fost duse la suprafață și arse, iar apoi au fost îngropate. Rușii au găsit cadavrele, dar nu au declarat acest lucru, și au dus rămășițele la Moscova. Stalin a vrut ca Aliții să creadă că Hitler era încă în viață. Acesta a fost modul în care a luat toată lumea prin surprindere și a justificat ocuparea Europei de Est. Toate amănuntele au apărut la lumină în anii '90, după prăbușirea Uniunii Sovietice, când le-au deschis arhivele. A ridicat foile de hârtie în aer. Însă acestea par a fi informații din primă sursă. De unde au apărut?

Danny a ridicat din umeri.

– De la Moscova. Din vechile arhive sovietice. Istoricii au crezut multă vreme că în buncărul führerului a existat un spion sovietic. Până și Hitler a crezut asta.

Malone știa povestea *das Leck*. Scurgerea de informații. Acestei situații îi fuseseră atașate multe nume, cam la fel cu speculațiile

privind persoana care fusese acel Gâtlej Adânc¹. Acel mister fusese soluționat. Însă *das Leck* nu fusese găsit.

– Continuați să citiți, a spus Danny.

Bormann a ajuns primul în cameră după ce s-a auzit împușcătura. Mirosul de cianură l-a făcut să-l usture ochii și l-a silit să se retragă câteva momente, cât aerul s-a curățat. Hitler zăcea pe partea stângă a canapelei, având o gaură de mărimea unei monede în craniu. Eva Braun zăcea pe partea dreaptă a canapelei. O vază plină cu lalele și narcise albe se răsturnase de pe o masă din apropiere, stropind cu apă rochia ei albastră și pătându-i coapsele. Nu se vedeau urme de sânge pe corpul ei, ci doar rămășițele unei fiole din sticlă, care îi punctau buzele. S-a adus o pătură din lână, și cadavrul lui Hitler a fost învelit în ea. Linge, valetul führerului, și doctorul Stumpfegger au dus cadavrul până la nivelul solului. Bormann a învelit cadavrul Evei Braun într-o pătură. A pus-o pe un umăr și a scos-o din încăpere. Una dintre gărzi l-a somat, iar el s-a oprit pe coridor. A urmat o scurtă discuție, după care Bormann a depus cadavrul Evei în anticamera alăturată. A tratat cu garda, după care a revenit și a predat cadavrul Evei Braun lui Kempe, care, la rândul lui, l-a dat unui ofițer SS, care l-a transportat până în grădina Cancelariei.

Cele două cadavre au fost așezate alături, și peste ele s-a turnat benzină. Tunurile rusești bubuiau în depărtare, iar cineva a spus că rușii erau la mai puțin de două sute de metri depărtare, în apropiere de gara de metrou Stadmitte. O bombă a explodat în apropiere, silindu-i pe îndoliați să se retragă într-un adăpost de lângă o verandă. Bormann, Goebbels, Günsche, Linge și Kempe erau cu toții acolo. I-am urmărit din pragul ușii care dădea spre buncăr. Günsche

¹ Pseudonim dat informatorului care, în 1972, a furnizat informații despre implicarea președintelui Richard Nixon în Scandalul Watergate.

a înmuiat o cârpă în benzină, a aprins-o și apoi a aruncat-o peste cadavrele celor doi. Au erupt flăcări înalte. Toți au rămas în poziție de drepți, au salutat, apoi s-au retras. Eu am fost ultimul care s-a retras. Înainte de a închide ușa, am stat câteva momente și am urmărit flăcările. Prin minte îmi trecea un singur gând, un amănunt pe care nu voiam să îl uit niciodată: când am depus pe sol cadavrul Evei Braun, rochia ei albastră nu mai era umedă.

– N-am mai auzit așa ceva, a spus Cassiopeia. Am citit *Ultimele zile ale lui Hitler*, de Trevor-Ropes, dar și alte relatări despre care s-a susținut că erau definitive. Dar niciuna dintre ele nu a menționat ceva asemănător despre Eva Braun.

– Experții germani sunt de acord cu tine, a spus Danny. Acestea sunt informații noi, probabil furnizate de un spion sovietic care se afla acolo. Citești o traducere în engleză a raportului original, care a fost scris în limba rusă. Hanna Cress a furnizat un plic plin cu documente fotografiate, fiecare dintre ele purtând pe el sigiliul și ștampila sovietică. Însă aici apare și partea cu adevărat fascinantă. Aceste documente au fost predate vinerea trecută. Însă un rezumat al acelorași informații, scris de Jonathan Wyatt, apare în raportul lui, prezentat către DC, privind ceea ce s-a întâmplat în Chile în urmă cu câțiva ani. Informații aproape identice, care ne fac să credem că, probabil, el a citit aceeași relatare. Se pare că i-au fost prezentate de acel om pe nume Gerhard Schüb.

Cotton a făcut legătura și a agitat paginile.

– Crezi că Schüb a fost *das Leck*? El a scris asta?

Danny a ridicat din umeri.

– Nu știm ce să credem. Tot ce știm este că această relatare nemijlocită a apărut deja de două ori, pe două continente, iar numitorul comun este un om pe nume Gerhard Schüb.

Trebuia să recunoască faptul că era vorba de mai mult decât o simplă coincidență.

– Cancelarul Eisenhuth m-a rugat să discut cu Hanna Cress în numele ei și să aflu ce se putea. Ea a dorit ca problema să rămână secretă și să nu folosească propriii oameni. Am încercat să o întreb pe Cress, însă ea mi-a spus puține lucruri. Doar ce v-am povestit mai devreme. Însă înainte de a muri a pronunțat un cuvânt: *Kaizer*. Inutil să spun că totul depășește puterea mea de înțelegere, de aceea am hotărât să apelez la experți.

Ceea ce explica de ce Danny apăruse la Copenhaga în ziua de duminică și de ce se afla acum aici.

– Crezi că Eva Braun a supraviețuit evenimentelor din buncăr? a întrebat Cotton. Că, într-un fel sau altul, a scăpat?

– De ce nu, la naiba, a spus Danny. Nimeni nu știe precis ce s-a întâmplat în buncăr. După război, cei care au fost acolo s-au contrazis unul pe altul prin declarațiile pe care le-au făcut. Nu a existat o investigație medico-legală care să dovedească ceva. Nu au existat cadavre. Nimic. Iar sovieticii au contaminat probele care s-ar fi putut afla acolo. Și să ne gândim și la altceva. Braun s-a întors la Berlin pe 15 aprilie 1945. Hitler o trimisese în Alpi pentru a fi în siguranță. S-a presupus că ea s-a întors din dragoste și fidelitate. Asta a fost una dintre hotărârile cele mai prostești din toate timpurile. Armata rusă se apropia, iar orașul era pe punctul de a fi cucerit. Prin urmare, ea s-a întors în acel cuib de vipere? La o moarte sigură sau la închiisoare? Doar din dragoste și fidelitate față de Hitler?

I se părea improbabil, trebuia să recunoască asta. Și totuși.

– Ce nu ne spui?

– Știu că va părea o nebunie, dar o parte din informațiile predate de Hanna Cress susțin că Eva Braun putea fi însărcinată. Se presupune că ea s-a întors pentru a legitima copilul prin căsătoria cu Hitler.

– Asta-i o nebunie, a spus Cassiopeia.

– Tot ce se poate, dar informațiile aduse de Cress susțin că Braun și Bormann au primit ordin să părăsească buncărul. Misiunea lor era să se asigure că progenitura lui Hitler va supraviețui.

– Și Hitler de ce nu a plecat? a întrebat Cotton.

Danny a ridicat din umeri.

– N-am idee. În materialele care au fost predate nu se oferă nicio explicație.

– Dar copilul acela s-a născut? a întrebat Cassiopeia.

– Nu știm. Informațiile pe care le avem nu menționează așa ceva. Însă avem asta.

Danny a scos dintr-un buzunar o foaie de hârtie împăturită și i-a întins-o lui Cotton, care a desfăcut-o.

El și Cassiopeia au studiat acele informații.

– Asta e certificatul de naștere al lui Theodor Pohl. Se spune că s-a născut în Hesse, pe 23 decembrie 1952, copilul lui Wilfrid și al Corneliiei Pohl. Ieri, niște experți au analizat discret aceste documente. Există niște discrepanțe. Care țin probabil de falsuri. Este posibil să nu se fi născut acolo unde spun documentele.

– Câți ani are Pohl? a întrebat Cassiopeia.

– Potrivit biografiei lui, are șaiszeci și nouă de ani.

– Deci nu se pune problema ca Theodore Pohl să fie copilul lui Hitler, a spus ea.

Danny a clătinat din cap.

– Nicidecum. Însă, în baza informațiilor pe care le avem, el ar putea fi fiul lui Martin Bormann, care s-a născut la aproape un deceniu după încheierea războiului.

Cotton a înțeles imediat implicațiile.

– Asta ar ajuta-o pe Eisenhuth să câștige alegerile.

Danny a dat aprobator din cap.

– Întocmai. Acum îți dai seama de ce ne interesează atât de mult problema asta.

– Am înțeles, a spus Cotton. Dar e o idee cam trasă de păr.

– Probabil, dacă ne gândim din nou la ceea ce s-a petrecut în Chile în urmă cu câțiva ani. Jonathan Wyatt pare să fi trecut printr-o adevărată experiență. În raportul lui descrie un conac plin de obiecte decorative naziste, două sicrie dedesubtul casei, în care

s-a presupus că se aflau Eva Braun și Bormann, altul în care se afla Gerhard Schüb și încă unul, în care se găsea alt agent american, Christopher Combs, plus o comoară de aur nazistă. Așezată pe o coloană de un metru și optzeci pe șase paleți, potrivit declarației lui. Stephanie afirmă că i-a fost greu să ignore această informație, astfel că a fost trimisă o echipă pentru a investiga, iar aceasta a descoperit că respectiva casă se afla exact unde precisase Wyatt. Se presupune că este deținută de fratele lui Schüb. Nu e adevărat. A fost proprietatea unui cuplu de bătrâni, care trăiesc în Ecuador. Recent, a ars complet. Nu a rămas nimic, în afară de cenușă. Nu a rămas nimic din ceea ce a raportat Wyatt că exista acolo.

– Îmi aduc aminte de Chris Combs, a spus Cotton. Directorul adjunct al CIA: un om care a dispărut.

– Care nu a fost descoperit nici până astăzi, a spus Danny. Potrivit părerii lui Wyatt, Combs a fost ucis de Gerhard Schüb.

– Wyatt este ca un elefant într-un magazin de porțelanuri, a spus Cotton. Dar mincinos nu este.

– Așa a spus și Stephanie. Deci există încă un motiv pentru a explica prezența mea aici. Din punctul nostru de vedere, toate acestea au fost uitate. Acum nu mai suntem la fel de siguri. Ar putea fi și alte lucruri.

Bormann. Braun. Ce s-a întâmplat cu adevărat în buncărul fűhrerului la sfűrșitul războiului? Cu copilul lui Hitler? Cu fiul lui Bormann? Cotton s-a văzut silit să admită că totul era foarte ispititor.

– Anglia a ieșit din Uniunea Europeană, a spus Danny. Extrema stűngă a precipitat Grecia în haos economic. În Ungaria, un partid neofascist a făcut guvernul să devină extremist. După război, sosirea în masă a imigranților a pus la grea încercare resursele majorității țărilor membre ale UE. Suedia, Italia, Ungaria și Austria au glisat spre dreapta. Grecia, Irlanda, Portugalia și Spania sunt în pragul falimentului. La toate astea se adaugă creșterea economică aproape zero din ultimii zece ani, și faptul că Rusia devine mai

puternică de la o zi la alta, iar Uniunea Europeană este un butoi cu pulbere pe cale să explodeze.

Nimic din toate acestea nu prevestea ceva bun.

– Germania are economia cea mai puternică și populația cea mai mare din Europa. Felul în care funcționează ea influențează mersul Uniunii Europene. Însă sondajele recente arată că un sfert din alegătorii germani sunt indeciși, iar restul sunt împărțiți între Eisenhuth și Pohl. E o cursă foarte strânsă.

– Deci orice ar putea să încline balanța într-o parte sau alta, a spus Cotton.

– Ai prins ideea. Orice. Chiar și niște zvonuri nefondate, indiferent cât de trase de păr ar fi ele. Nu îi putem permite lui Theodor Pohl să ajungă cancelar.

– De ce nu se ocupă Washingtonul de problema asta?

– Se ocupă, a spus Danny. Numai că președintele a reușit foarte repede să își facă un inamic din Marie Eisenhuth. El a făcut chiar și o aluzie publică privind sprijinul lui pentru Pohl. Acesta este încă un motiv pentru care am apelat la tine. Trebuie să ne asigurăm că Eisenhuth va câștiga. Și, ca să vă spun adevărul gol-goluț, nu există bani ca să vă plătim pentru timpul cât veți acționa. Va fi muncă voluntară. O favoare pe care mi-o faceți mie. Vă voi rămâne dator.

Lui Cotton îi plăcea să i se datoreze servicii.

– Trebuie să vă mai spun ceva, a zis Danny. Trebuie să vă dați acordul imediat, ori să renunțați. Vă ascult.

Malone a aruncat o privire spre Cassiopeia, care a ridicat din umeri în felul ei atrăgător, prin care voia să spună: „Mă bag în treaba asta, dacă te bagi și tu“.

Elicopterul a vibrat slab, ca și cum ar fi fost și el de acord.

– Ne băgăm, a spus Cotton.